

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Wat is de Wet van Christus? (Galaten 6:2; 1 Korinthe 9:21)

In het Nieuwe Testament zijn er twee verwijzingen naar de Wet van Christus (Galaten 6:2; 1 Korinthe 9:21). Wat is de Wet van Christus? Is die anders dan de Wet van Mozes, de Torah? Laten we eens kijken naar de passages waar deze term voorkomt:

Galaten 6:2

Draag elkaars lasten, en vervul zo **de Wet van Christus**.

1 Korinthe 9:21

Voor hen die zonder de wet zijn, ben ik geworden als zonder de wet – hoewel niet zonder de Wet van God, want ik sta onder **de Wet van Christus** – om hen te winnen die zonder de wet zijn.

Voordat we deze passages wat uitgebreider gaan onderzoeken, wat zeggen de tegenwoordige christelijke leraren over de Wet van Christus? Geleerden en theologen geven verschillende uitleggingen. Eén opvatting, die vooral populair is onder de dispensationalisten, is dat de Wet van Christus alleen maar verwijst naar de geboden in het Nieuwe Testament. Deze geboden zouden de Torah hebben vervangen als Gods standaard voor hoe Zijn volk moet leven. De volgende opmerkingen van de christelijke theoloog Charles Ryrie zijn representatief voor deze visie:

De Mozaïsche Wet werd in zijn geheel afgeschaft als gedragscode. Het is vervangen door de Wet van Christus. De Wet van Christus bevat enkele nieuwe (1 Timotheüs 4:4), enkele oude (Romeinen 13:9) en enkele herziene geboden (Romeinen 13:4, met betrekking tot de doodstraf). Alle Wetten van de Mozaïsche gedragscode zijn afgeschaft omdat die code is beëindigd.

- Charles Ryrie, *Basic Theology: A Popular Systematic Guide to Understanding Biblical Truth* (Chicago, IL: Moody Publishers, 1999), blz 351-352

Op dezelfde wijze schrijft de christelijke theoloog Steven Cook het volgende:

Te veel predikanten en theologen proberen vandaag de dag een deel van de Mozaïsche Wet levend te houden en deel te laten uitmaken van de christelijke wandel, maar dat is niet nodig, aangezien de Mozaïsche Wet in zijn geheel buiten werking is gesteld. Het Nieuwe Testament brengt de gelovige naar een leven volgens "de Wet van Christus" (Galaten 6:2). Omdat God de Auteur is van beide wetboeken (d.w.z. de Wet van Mozes en de Wet van Christus), is het niet vreemd dat Hij ervoor koos om een paar Wetten, die Hij ook aan Israël had gegeven, op te nemen in het wetboek dat Hij heeft opgesteld en gegeven aan de kerk. Als we proberen te begrijpen welke Wetten zijn overgenomen en welke niet, dan moeten we daarbij de volgende algemene regel volgen: wat God in het Nieuwe Testament niet heeft herhaald aan de kerk, is volledig afgeschaft.

- Steven R. Cook, "The Law of Moses and the Law of Christ," *Thinking in Scripture*, 7/6/2012, www.thinkingonscripture.com

Dus, volgens deze christelijke theologen, verwijst de Wet van Christus alleen maar naar de geboden in het Nieuwe Testament. Dit is het nieuwe "wetboek" voor de christenen. Als een gebod uit de Torah niet wordt herhaald in het Nieuwe Testament, dan is het niet van toepassing op de christenen. Het is afgeschaft.

Dit perspectief heeft een aantal belangrijke problemen. We zullen er slechts een paar noemen.

Ten eerste, wanneer Paulus de uitdrukking "Wet van Christus" gebruikt in Galaten 6:2, was er nog geen "Nieuw Testament". Galaten is mogelijk één van de vroegste geschriften van het Nieuwe Testament.

(Tim Hegg, *Galaten* (Tacoma, WA: TorahResource, 2010), blz 6-8).

Hoewel de apostelen absoluut op de hoogte waren van het onderwijs van Christus, bestond er tijdens het schrijven van de Galatenbrief eenvoudigweg geen Nieuwtestamentische "wetscode" waarnaar Paulus kon verwijzen. Het zou voor Paulus niet logisch zijn om zijn lezers aan te sporen om een wet te volgen die nog niet bestond.

Ten tweede geeft de apostel Paulus aan dat "heel de Schrift" nuttig is om daarmee te onderwijzen in gerechtigheid (2 Timotheüs 3:16). "Heel de Schrift" omvat meer dan alleen het Nieuwe Testament. Toen 2 Timotheüs werd geschreven, was het "Nieuwe Testament" zoals we dat nu kennen nog niet gecanoniseerd. Dus als Paulus spreekt over "de Schrift", dan denkt hij daarbij heel specifiek aan wat wij *het Oude Testament* of de Hebreeuwse Geschriften noemen. Als de Oudtestamentische geschriften nuttig zijn om daarmee te onderwijzen in gerechtigheid, dan weerlegt dat het idee dat christenen alleen volgens het Nieuwe Testament moeten leven.

Ten derde zijn er geboden waarvan de meeste christenen vinden dat we die nog steeds moeten houden, ook al worden ze niet herhaald in het Nieuwe Testament. Het Nieuwe Testament herhaalt bijvoorbeeld nooit expliciet de geboden van de Torah tegen dodenbezweerdens of bestialiteit. Maar, in tegenstelling tot wat de eerder genoemde dispensatiëleer-theologen zeggen, betekent dit natuurlijk niet dat dergelijke geboden zijn afgeschaft. Christenen weten dat we geen dodenbezweering of bestialiteit moeten beoefenen, omdat we erkennen dat deze dingen ingaan tegen de wil van God. Maar die handelingen worden alleen expliciet verboden in de Torah en niet in het Nieuwe Testament. Voor alle duidelijkheid: het Nieuwe Testament verbiedt deze handelingen op een indirecte manier, omdat het hele Oude Testament wordt ondersteund, wat we straks zullen uitleggen. Maar het feit dat dergelijke geboden niet expliciet worden herhaald in het Nieuwe Testament, vormt een probleem voor de visie van de dispensationalisten.

Ten vierde bevestigt het Nieuwe Testament zelf de voortdurende geldigheid van *de gehele Torah!* Jezus - of Jesjoea, zoals Hij in de eerste eeuw werd genoemd - zei dat Hij niet was gekomen om de Torah af te schaffen, maar om die te vervullen (Mattheüs 5:17). Hij zei dat niets van de Torah - geen jota of tittel - zou verdwijnen totdat de hemel en de aarde voorbijgaan en alles is geschied (Mattheüs 5:18). Dat wil zeggen dat er geen enkele Wet uit de Torah voorbij zal gaan tot het einde van dit tijdperk en de komst van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, dus wanneer het huidige geschapen heelal voorbijgaat (2 Petrus 3:7, 13; Openbaring 21:1). Bovendien spoort Jesjoea Zijn volgelingen aan om zelfs de kleinste Geboden van de Torah te onderhouden en te onderwijzen (Mattheüs 5:19). Dus elk gebod uit de Torah dat niet expliciet wordt herhaald in het Nieuwe Testament, wordt hier dus opnieuw bevestigd. Ook schreef de apostel Paulus dat wij door ons geloof de Torah niet teniet doen, maar eerder bevestigen (Romeinen 3:31). Hij zei dat iedereen, die wandelt naar de Geest, de Torah vervult (Romeinen 8:2-4). Het feit dat het Nieuwe Testament de hele Torah bevestigt, weerlegt het idee dat het Nieuwe Testament de Torah heeft afgeschaft en vervangen.

Op basis van deze feiten lijkt het duidelijk dat de uitleg, die de dispensationalisten, geven aan de "Wet van Christus", onvoldoende is. De "Wet van Christus" kan niet alleen de Nieuwtestamentische geschriften inhouden. Maar is er dan een betere optie om deze term te begrijpen? Ja die bestaat! Een betere interpretatie van de Wet van Christus is dat het verwijst naar de *interpretatie* die Christus (de Messias) geeft aan de Wet van Mozes, de Torah.

- (Zie Craig Keener, *Galaten: New Cambridge Bible Commentary* (New York: Cambridge University Press, 2018), blz. 270-272).

Waarom verwijst Paulus hier, in Galaten 6:2, naar de Wet van Christus? Omdat Christus de juiste naleving van de Torah onderwees en toepaste, op basis van de liefde. Jesjoea zei dat liefde de kern is van het oprecht naleven van de Torah:

Markus 12:28-31

En een van de schriftgeleerden, die hen hoorde redetwisten en wist dat Hij hun goed geantwoord had, kwam naar Hem toe en vroeg Hem: Wat is het eerste van alle geboden? En Jezus (Jesjoea) antwoordde hem: Het eerste van alle geboden is: Luister, Israël! De Heere, onze God, de Heere is één. En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede, hieraan gelijk, is dit: U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Er is geen ander gebod groter dan deze.

Kort voordat Paulus de "Wet van Christus" in Galaten benoemt, onderwijst hij hetzelfde concept:

Galaten 5:13-14

Want u bent tot vrijheid geroepen, broeders, alleen niet tot die vrijheid die aanleiding geeft aan het vlees; maar dien elkaar door de liefde. Want de hele Wet wordt in één woord vervuld, namelijk hierin: U zult uw naaste liefhebben als uzelf.

(Zie ook Romeinen 13:8-10)

Zoals we hier kunnen zien, bestaan er enkele duidelijke verbanden tussen Galaten 5:13-14 en Galaten 6:2. Paulus zegt dat we elkaar moeten dienen, wat vergelijkbaar is met zijn aansporing om de lasten van elkaar te dragen. Ook vermeldt hij op beide plaatsen het vervullen van de Wet. Dus lijkt het erop dat de Wet van Christus iets te maken heeft met het gebod om je naaste lief te hebben. Het gebod, dat Paulus hier aanhaalt komt uit de Torah, namelijk Leviticus 19:18:

Leviticus 19:18

U mag geen wraak nemen of een wrok koesteren tegen uw volksgenoten, maar u moet uw naaste liefhebben als uzelf. Ik ben de HEERE (JHWH).

Dus de Wet van Christus is de interpretatie die Christus geeft aan de Torah, en die is gebaseerd op de liefde voor God en voor elkaar.

Nu zou iemand op dit punt bezwaar kunnen maken door te zeggen dat Galaten 5:14 aangeeft dat de Wet van Christus niet de geboden in het Nieuwe Testament zijn en ook niet de Torah, maar dat het de liefde is. Als liefde de vervulling is van de hele Wet, dan hebben we de Wet niet nodig, maar alleen de liefde. Op de populaire christelijke website "Got Questions" staat bijvoorbeeld een artikel met de volgende inhoud:

Christus heeft ons bevrijd van de slavernij van de honderden Geboden in de Oudtestamentische Wet en roept ons op om in plaats daarvan lief te hebben.

- "What is the law of Christ", *Got Questions Ministries*, www.gotquestions.org

Maar het probleem met deze redenering is, hoe weten we wat "liefde" inhoudt, als we geen stevig Bijbels fundament hebben? Als we het Torah-gebod om lief te hebben bijvoorbeeld uit de context halen, dan kunnen progressieve "christenen" beweren dat ze vrij zijn om Gods normen voor de seksuele moraliteit te negeren, omdat "het allemaal om de liefde gaat!" En dat is precies wat ze doen om hun seksuele immoraliteit te rechtvaardigen. Vanuit hun perspectief betekent "liefde" wat ZIJZELF willen dat het betekent. Je mag hun perspectief ook niet in twijfel te trekken - want dat zou natuurlijk "liefdeloos" zijn!

Paulus kan niet bedoelen dat het liefhebben van je naaste en het houden van de Torah twee verschillende dingen zijn. Integendeel, de Schrift, en met name de Torah, beschrijft *hoe* oprechte liefde moet worden uitgedrukt:

1 Johannes 5:2-3

Hieraan weten wij dat wij de kinderen van God liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden bewaren. Want dit is de liefde tot God, dat wij Zijn geboden in acht nemen; en Zijn geboden zijn geen zware last.

Paulus gaat dus helemaal niet voorbij aan de Torah, als hij zegt dat liefde de Wet vervult. Hij is het gewoon eens met Jesjoea en Johannes, dat liefde het doel is van de Torah. Liefde is het leidende principe voor het *naleven* van de Torah. Zoals de christelijke Nieuwtestamenticus Charles Cousar schrijft:

... De liefde schaft de Wet niet af, maar bevestigt de Wet en zorgt voor de juiste toepassing ervan. Paulus wendt zich juist tot de *Torah* (Lev 19:18) om "één woord" te vinden dat de vervulling ervan beschrijft. De *Torah* wordt dus niet weggedaan maar in een nieuw perspectief geplaatst door het gebod om lief te hebben ... De verplichting die de Wet oplegt wordt op geen enkele manier verminderd door de liefde; maar is eigenlijk radicaler en veelomvattender geworden.

- Charles B. Cousar, *Galaten* (Atlanta, GA: Johannes Knox Press, 1982), blz 131-132

Messiaanse theoloog Tim Hegg geeft ook enkele uitstekende inzichten:

Jesjoea bracht, zowel in Zijn woorden als in Zijn daden, de Goddelijk bedoelde betekenis van de Torah naar boven bij de mensen die hij onderwees. Zijn nadruk lag op het leven in overeenstemming met de Torah, op een manier die blijk gaf van de oprechte liefde voor God en voor de naaste. Dat zou de drijvende factor moeten zijn bij de *halachische* besluiten. Terwijl de Wijzen heel deskundig grote lasten op de schouders van mensen te legden, zonder een vinger uit te steken om hen te helpen om die last te dragen (Mattheüs 23:4), probeerde Jesjoea de Torah los te koppelen van die verstrikkingen van de mens, en te laten zien dat een leven volgens de Torah, door het geloof, geen last is, maar een genot. Daarom vervullen de volgelingen van Jesjoea de Torah, door elkaars lasten te dragen, zoals het vervullen was bedoeld; door de Torah uit te leven in de context van de liefde voor God en de liefde voor de naaste. Op deze manier zou de Torah, zoals die werd onderwezen en voorgeleefd door Jesjoea, worden vervuld.

- Tim Hegg, *Paulus's Epistle to the Galaten* (Tacoma, WA: TorahResource, 2010), blz 256

Dus nogmaals, de Wet van Christus, in Galaten 6:2, verwijst naar de uitleg die Christus gaf aan de Torah en die is gebaseerd is op de liefde voor God en voor elkaar. Als het volk van God de Torah houdt zoals Jesjoea ons onderwees en het voorleefde, dan zullen we van elkaar houden en elkaars lasten dragen. De liefde vervangt de Torah niet, maar ze is het leidende principe voor hoe je de Torah moet interpreteren en gehoorzamen.

Voor meer informatie over hoe de liefde en de Wet met elkaar verbonden zijn, bekijk dan onze studie: "[Geen Wet, Geen Liefde](#)".

Hoe zit het met de tweede verwijzing naar de Wet van Christus in 1 Korinthe 9:21? Om volledig te begrijpen waarom Paulus deze uitdrukking gebruikt, moeten we heel 1 Korinthe 9:19-23 nauwkeurig gaan doornemen.

1 Korinthe 9:19-23

Want terwijl ik vrij ben van allen, heb ik mijzelf toch voor allen tot slaaf gemaakt om meer mensen te winnen. En ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen. Voor hen die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet, om hen die onder de wet zijn te winnen. Voor hen die zonder de wet zijn, ben ik geworden als zonder de wet – hoewel niet zonder de wet van God, **want ik sta onder de wet van Christus** – om hen te winnen die zonder de wet zijn. Ik ben voor de zwakken geworden als een zwakke, om de zwakken te winnen. Voor allen ben ik alles geworden, om in ieder geval enigen te behouden. En dit doe ik ter wille van het Evangelie, opdat ik daarvan ook zelf deelgenoot zou worden.

Er staat veel in dit tekstgedeelte! Algemeen wordt aangenomen dat Paulus een evangelisatiestrategie beschrijft waarmee hij zijn omgangsgedrag bij de verschillende groepen aanpast om hen zo de redding te verkondigen. Meestal wordt er gezegd dat deze strategie inhoudt dat Paulus de Torah gehoorzaamt wanneer hij in de buurt is van Joden, niet omdat hij gehoorzaam wil zijn, maar als een kwestie van *opportuniteit*. Met andere woorden, Paulus "hield zich alleen maar aan de Torah" om de Joden te misleiden om christenen te worden. Deze strategie houdt ook in dat Paulus de Torah niet meer houdt als hij in het gezelschap is van heidenen. Binnen deze manier van uitleg lezen sommigen in deze passage dat er een onderscheid is tussen de Torah en de "Wet van Christus". Dat wil zeggen, hoewel Paulus de Torah niet meer houdt in het gezelschap van de heidenen, blijft hij trouw aan de Wet van Christus, die zogenaamd iets anders is dan de Torah.

We behandelen meerdere problemen met de traditionele interpretatie van deze passage in onze studie: **"De Paulinische Paradox: Korinthe"**.

Maar we zullen hier een paar dingen benoemen. Volgens de traditionele opvatting lijken de acties van Paulus erg oneerlijk. Hij zou de Joden misleiden door hen te laten denken dat hij de Torah naleeft, terwijl hij dat eigenlijk niet doet. Deze beschrijving van Paulus, als een gewetenloze bedrieger, komt niet overeen met wat we weten van Paulus uit de Schrift. Paulus verklaarde de Korinthiërs dat hij *geen* bedrog pleegde bij het verkondigen van het Evangelie (2 Korinthe 4:2). Naast dit morele probleem, zou deze traditionele kijk op de strategie van Paulus niet erg effectief zijn geweest. De Joden zouden absoluut hebben gemerkt dat Paulus alleen maar zei dat hij de Torah naleefde. De huisgemeente van Paulus in Korinthe lag immers letterlijk pal naast de Joodse synagoge (Handelingen 18:7). In het licht van deze problemen lijkt het onwaarschijnlijk dat Paulus een dergelijke problematische tactiek zou hebben toegepast. Zoals de geleerde David Rudolph beschrijft:

Het is twijfelachtig of Paulus zo'n roekeloze strategie gebruikte. Zodra zijn zwalkende beleid met betrekking tot de basisgeboden van de Torah bekend werd, zou dit ertoe hebben geleid dat juist de mensen die hij probeerde te "winnen" zouden struikelen. Zijn gedrag zou worden gezien als gewetenloos en sluw, waardoor zijn boodschap in diskrediet werd gebracht.

- David J. Rudolph, *A Jew to the Jews: Jewish Contours of Pauline Flexibility in 1 Korinthe 9:19–23*, 2nd Ed. (Eugene, OR: Pickwick Publications, 2016), blz 12

Gezien de problemen met deze traditionele zienswijze, bestaat er dan een redelijke alternatieve interpretatie? Ja die bestaat! In plaats van dat Paulus zijn gedrag veranderde, met betrekking tot het naleven van de Torah, als hij in de buurt was van andere groepen, is het waarschijnlijker dat Paulus beschrijft hoe hij zijn argumentatie veranderde.

Met andere woorden, de benadering van Paulus verschilt eigenlijk niet van die van Jesjoea. Jesjoea gedroeg zich niet als prostituee of zondaar als hij zich in het gezelschap van prostituees en zondaars bevond. Maar Hij sprak op een andere manier met hen over het Evangelie dan bijvoorbeeld bij de Farizeeën. Jesjoea gebruikte verschillende retorische strategieën om de verschillende soorten mensen in verschillende situaties te bereiken. Toen Jesjoea bijvoorbeeld de Joodse geleerde Nicodemus vertelde dat Hij de Messias was (Johannes 3:2, 16-18), deed Hij een beroep op de Hebreeuwse Geschriften, omdat Nicodemus die kende en erin geloofde (Johannes 3:10-15). Maar in het volgende hoofdstuk, toen Hij hetzelfde vertelde aan een Samaritaanse vrouw (Johannes 4:25-26), deed hij geen beroep op de Hebreeuwse Geschriften, maar overtuigde Hij haar door haar Zijn profetische kennis te laten zien (Johannes 4:25-26). 4:16-19).

Paulus deed hetzelfde. Een goed voorbeeld, waarbij Paulus verschillende retorische strategieën toepast, zien we bij het bezoek van Paulus aan Thessalonica, Berea en Athene, in Handelingen 17. Toen Paulus met andere Joden sprak in de synagogen, redeneerde hij met hen vanuit de Hebreeuwse Geschriften (Handelingen 17:2, 11, 17). Vanuit die gemeenschappelijke basis kon Paulus zijn pleidooi houden voor het verdedigen van het Evangelie. Maar een beroep doen op de Hebreeuwse Geschriften zou zinloos zijn geweest voor zijn heidense toehoorders bij de toespraak van Paulus voor de Areopagus. Dus, wat deed Paulus? Begon hij afgoden te aanbidden om zijn heidense publiek aan te spreken? Nee! Hij gebruikte de gewoonten en dichters van zijn toehoorders om een gemeenschappelijke basis vast te stellen.

Daarna, op basis van die gemeenschappelijke basis, pleitte hij voor het Evangelie. Dus veranderde hij zijn manier van argumenteren voor het Evangelie zodat zijn toehoorders het zouden begrijpen, maar hij kwam altijd tot dezelfde conclusie. Hij veranderde niet wie hij was of hoe hij zich gedroeg, maar alleen welke argumenten hij gebruikte (Handelingen 17:22-31). Handelingen 17 geeft ons dus een geweldig voorbeeld van Paulus, die zijn retorische strategie aanpast aan de verschillende situaties, zonder zijn gedrag met betrekking tot het naleven van de Torah te veranderen.

Wil je meer informatie over wat we kunnen leren van Handelingen 17, bekijk dan onze studie: "[Lessen van het bezoek van Paulus aan Athene \(Handelingen 17:16-34\)](#)".

Dus, Paulus veranderde zijn gedrag tot op zekere hoogte om zo beter te kunnen omgaan met de verschillende doelgroepen. Hij veranderde nooit zijn gedrag zodat hij zou zondigen - dat wil zeggen, hij zou nooit de Torah overtreden om het Evangelie te verkondigen. Maar hij zou andere culturele gewoonten met betrekking tot de tafelgemeenschap hebben gerespecteerd. Het begrijpen van deze belangrijke historische achtergrond van deze passage vereist wat uitleg.

Simpel gezegd, het samenkomen aan tafel verwijst naar de gemeenschappelijke maaltijden, waarbij vaak verschillende zegeningen en gewoonten met betrekking tot rituele reinheid een rol speelden, zoals het ritueel wassen van de handen (Markus 7:3). Er waren ook verschillende normen met betrekking tot welk voedsel ritueel rein was bij deze samenkomsten, en voor sommige groepen was Bijbels rein voedsel toch onaanvaardbaar.

(B. B. Blue, "Food, Food Laws, Table Fellowship," *Dictionary of the Later New Testament & Its Developments*, R. Martin & P. Davids, ed. (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1997), blz 376-379).

Een voorbeeld waar Paulus zijn gedrag aanpast aan deze gewoonten lezen we in het vorige hoofdstuk van 1 Korinthe. Hij onderwees de Korinthiërs dat ze niets mogen eten dat hun broer doet struikelen, zelfs als het eten van dat voedsel technisch gezien geen zonde is (1 Korinthe 8:13). Dit is een voorbeeld waarbij je jezelf aan een onnodige maar vaststaande traditie houdt om het Evangelie te verkondigen.

We lezen nog een ander voorbeeld van Paulus, die zich aanpast aan de verschillende culturele standaarden met betrekking tot tafelgemeenschap, in het boek Romeinen. In Romeinen 14 zegt Paulus dat hij bereid is om zijn vrijheid op te geven om vlees te eten dat *koinos* is - dat wil zeggen "gewoon" - om, zoals hij zegt, de "zwakkere mensen" in zijn publiek niet te beledigen. Hij adviseert zijn toehoorders, die hij "sterk" noemt, om hetzelfde te doen (Romeinen 14:14 - 15:1-7). Het feit dat Paulus in 1 Korinthe 9:22 opnieuw verwijst naar "de zwakken" geeft aan dat hij in beide passages een soortgelijk probleem behandelt.

Het is veelbetekenend dat Paulus in Romeinen 14 niet aangeeft dat de Torah ongeldig is, zoals vaak wordt aangenomen. De instructies van Paulus in Romeinen 14 staan in de context van een verschil van inzicht over diverse culturele gevoelens en gewoonten met betrekking tot eten, maar deze zaken vielen in de categorie van "meningen", niet de geboden van God (Romeinen 14:1). Dit wordt duidelijk doordat Paulus het woord *koinos* gebruikt om het vlees te beschrijven waar sommige Joden in Rome bezwaar tegen maakten (Romeinen 14:14). De term *koinos* verwijst niet naar vlees dat de Torah onrein noemt, maar eerder naar rein vlees dat sommige Joden in Rome, op basis van hun eigen traditionele en culturele opvattingen, als ritueel onrein beschouwden. Veel Joodse groeperingen in die tijd, zoals de Farizeeën, hielden zich aan aanvullende beperkingen bij het eten, die niet in de Torah waren opgedragen.

De Evangelieën verwijzen naar deze aanvullende beperkingen als de overlevering van de ouden (Mattheüs 15:2; Markus 7:2). Josephus schrijft dat de Farizeeën "het volk een groot aantal vieringen hadden opgelegd, die door hun vaders waren doorgegeven en die niet in de wetten van Mozes staan beschreven"

- (Josephus, *Antiquities* 13.297).

Voor meer informatie hierover, bekijk dan onze studie: "[Meningsverschillen \(Romeinen 14\)](#)".

In het licht van deze context zijn de acties van Paulus niet bedrieglijk of oneerlijk, maar gewoon respectvol. Misschien zou men tegenwoordig zeggen dat Paulus goede manieren had. Tussen de verschillende groepen waren er andere culturele gewoonten en tradities rondom de tafelgemeenschap, sommige strenger dan andere, en iedereen erkende in die tijd deze verschillen. Door zich aan te passen aan deze gewoonten, kon Paulus "worden als" die verschillende groepen.

Zoals de geleerde Robert Kelley opmerkt:

In de verschillende culturen, die aan het Nieuwe Testament ten grondslag liggen, duidde het samen eten met een persoon dat je solidair was met die persoon. Eten met betekent je identificeren met.

- Robert L. Kelley, "Meals with Jesus in Luke's Gospel", *Horizons in Biblical Theology* 17:2 (1995): blz 123

Op dezelfde wijze schrijft de geleerde David Rudolph:

In de oudheid was de kring van mensen waarmee men at een zichtbare uitdrukking van de mensen met wie men zich identificeerde. Deze sociologische realiteit wordt soms aangeduid als "soort at met soort" of "soort met soort". Tafelgemeenschap was de zuiverste uitdrukking van eendracht en eensgezindheid ... Toen Paulus schreef dat hij "werd als" anderen, bedoelde hij naar alle waarschijnlijkheid niet dat hij hen imiteerde, als een kameleon, maar dat hij nauw met hen omging door samen aan tafel te gaan, en zich te conformeren aan hun gewoonten (binnen de grenzen van de Wet van God) in overeenstemming met de Joodse ethiek van gastvrijheid ... Ik concludeer dat Paulus alles voor alle mensen "werd" door zich aan te passen aan zijn Joodse of heidense gastheer. Door zich als tafelgast aan te passen, trad Paulus binnen in het leven van iedereen, zodat iedereen zijn leven in Christus kon binnengaan.

D- David J. Rudolph, *A Jew to the Jews: Jewish Contours of Pauline Flexibility in 1 Korinthe 9:19-23*, 2nd Ed. (Eugene, OR: Pickwick Publications, 2016), blz 191, 194

De omringende context van onze passage bevat andere aanwijzingen dat Paulus aangeeft hoe je jezelf kan aanpassen aan de verschillende groepen, in de context van tafelgemeenschap. Nogmaals, 1 Korinthe 8 geeft de instructies van Paulus met betrekking tot het eten van voedsel dat wordt geofferd aan de afgoden; hij adviseert zijn lezers om niets te doen wat je broeder zou kunnen laten struikelen. 1 Korinthe 10:27-28 bevat ook de instructie van Paulus om alles te eten "[wat u wordt voorgezet](#)", tenzij je wordt geïnformeerd dat de maaltijd als offer had gediend. 1 Korinthe 11:33-34 bevat instructies voor wanneer de gemeente samen eet. Deze tafelgemeenschap-context vormt waarschijnlijk de achtergrond van de uitspraken van Paulus in 1 Korinthe 9:19-23. Zoals Rudolph schrijft:

De uitspraak van Paulus, om je aan te passen, in 1 Korinthe 9:19-23, verwijst waarschijnlijk naar het halachische aanpassingsvermogen in de context van de verschillende tafelgenoten, gewone Joden, orthodoxe Joden en heidenen.

- David J. Rudolph, *A Jew to the Jews: Jewish Contours of Pauline Flexibility in 1 Korinthe 9:19–23*, 2nd Ed. (Eugene, OR: Pickwick Publications, 2016), blz 17

We kunnen de manier waarop Paulus dingen aanpakt in 1 Korinthe 9:19-23 dus als volgt begrijpen: Paulus past zijn overtuigingskracht aan bij de verschillende groepen waarmee hij omgaat en conformeert zich aan hun gewoonten, maar hij overtreedt niet de Torah. Wanneer Paulus zegt dat hij "werd als" de verschillende groepen, bedoelt hij dat hij zich aan hun eetgewoonten houdt om met hen om te gaan. Laten we, met dit bredere perspectief in gedachten, deze passage eens nader bekijken:

1 Korinthe 9:19

[Want hoewel ik vrij ben van allen, heb ik mijzelf toch voor allen tot slaaf gemaakt om meer mensen te winnen.](#)

Eerder in hoofdstuk 9 legde Paulus uit dat hij als prediker recht had op financiële steun, maar dat hij dat recht vrijwillig opgaf. Vanuit het perspectief van Paulus werd hij daardoor vrij om een dienaar te worden van iedereen. Blijkbaar buitte enkele andere reizende predikers de Korinthiërs in die tijd uit voor persoonlijk financieel gewin (vgl. 2 Korinthe 2:17). Paulus wilde een scherp onderscheid maken tussen hemzelf en die andere reizende predikers, zodat niemand zou denken dat het bij hem zogenaamd "om het geld" ging. Dus hoewel Paulus het recht had om ondersteund te worden, koos hij ervoor om geen gebruik te maken van dat recht, om "het Evangelie van Christus niet in de weg te staan" (1 Korintiërs 9:12).

Deze motivatie is belangrijk om de volgende reeks verzen te begrijpen. Paulus wilde geen enkel onnodig obstakel vormen wat iemand zou weerhouden van het Evangelie. Ook al leefde hij persoonlijk niet volgens de strengere gewoonten van sommige Joodse gemeenschappen met betrekking tot de tafelgemeenschap, liet hij dat geen obstakel vormen om samen te komen. Hij gaf zijn rechten of vrijheden als het ware op om de groep tegemoet te komen en hopelijk sommigen van hen voor de Messias te "winnen".

Als een moderne analogie, overweeg het onderwerp van het drinken van alcohol. De Bijbel verbiedt ons niet om alcohol te drinken, maar sommige mensen zijn er tegen - misschien beschouwen ze het ten onrechte als zondig, of hebben voorheen slechte ervaringen gehad met alcoholgebruik. Als we alcohol zouden drinken in het bijzijn van die mensen, zou dat storend kunnen zijn en een obstakel vormen om samen te komen. Hoewel we vrij zijn om alcohol te consumeren, geeft Paulus ons de opdracht om die vrijheid op te geven ter wille van onze broeder (Romeinen 14:21; 1 Korinthe 8:9). Dat wil zeggen, we mogen geen alcohol drinken in het bijzijn van mensen die daarover kunnen struikelen. Het is belangrijker om te kunnen blijven samenkomen en het Evangelie te verkondigen dan om aan te dringen op onze vrijheid om te drinken. Aan de andere kant, als je in een groep zit waar niemand zou struikelen over alcohol, mag je er gewoon van genieten. Dat betekent natuurlijk niet dat je vrij bent om dronken te worden. Nogmaals, net als Paulus passen we ons aan bij de verschillende groepen en situaties, maar we passen ons niet aan zodat we gaan zondigen. Voor meer informatie over hoe de Bijbel met alcohol omgaat, verwijzen we je naar onze studie: "[Mogen we volgens de Bijbel alcohol drinken?](#)"

Laten we verdergaan

1 Korinthe 9:20

En ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen. Voor hen die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet, om hen die onder de wet zijn te winnen.

De uitspraak van Paulus: "ik ben voor de Joden geworden als een Jood", betekent uiteraard niet dat Paulus is gestopt om zichzelf als Joods te beschouwen nadat hij de Messias had leren kennen. Paulus bevestigt herhaaldelijk zijn Joodse identiteit (bijv. Romeinen 11:1, 14). Nogmaals, gezien de opzet van deze passage, bedoelt Paulus dat hij regelmatig tafelgemeenschap had met gewone Joden.

Maar wat bedoelt Paulus als hij zegt: "voor hen die onder de wet zijn, ben ik geworden als een onder de wet"? Wie zijn diegenen "die onder de wet zijn"? Gewoonlijk wordt deze term uitgelegd als de mensen die de Wet gehoorzamen. De traditionele opvatting is dat Paulus alleen maar deed alsof hij zich aan de Torah hield als hij in de buurt was van andere Torah-volgende mensen, maar persoonlijk was hij niet "onder de wet", dat wil zeggen, niet gehoorzaam aan de Wet.

Maar de uitdrukking "onder de wet zijn" betekent niet "gehoorzaam zijn aan de wet". Als Paulus zegt dat hij "niet onder de wet" staat, bedoelt hij niet dat hij de Torah niet meer gehoorzaamt. Die gedachte zou in strijd zijn met de Bijbelse beschrijving van Paulus elders (Handelingen 21:17-26; 24:14; 25:8; 28:17). In dezelfde context doet Paulus bijvoorbeeld een beroep op de Wet als gezaghebbend en van toepassing op zijn lezers (1 Korinthe 9:8-12). Het zou onzinnig zijn als Paulus een beroep doet op de Wet, als gezaghebbend voor zijn lezers, als hij een paar verzen later zegt dat de Wet niet gezaghebbend is in zijn eigen leven. Niet alleen dat, maar in het volgende vers zegt Paulus dat hij niet "zonder de Wet van God" staat. We zullen dit straks verder uitwerken, maar deze verklaring geeft aan dat Paulus zichzelf nog steeds binnen de grenzen van de Torah achtte. Als we de traditionele opvatting aannemen dat "onder de wet" gehoorzaamheid aan de Wet betekent, dan is de verklaring van Paulus dat hij niet "zonder de Wet van God" staat, rechtstreeks in tegenspraak met zijn eerdere verklaring dat hij niet "onder de wet" staat! Dus de traditionele interpretatie van "onder de wet", in deze passage, klopt niet.

Maar wat betekent deze uitdrukking dan eigenlijk? We komen de uitdrukking "onder de wet" diverse andere keren tegen in de geschriften van Paulus (Romeinen 6:14-15; Galaten 3:23; 4:4, 21; 5:18). Geleerden geven verschillende interpretaties, en het is niet noodzakelijkerwijs zo dat deze zin altijd dezelfde gedachte overbrengt.

Met betrekking tot deze passage zijn er twee aannemelijke opties. Ten eerste zou "degenen onder de wet" kunnen verwijzen naar Joden die een strikte *halacha* hebben, ofwel toepassing van de Torah. Als "de Joden" een verwijzing is naar gewone Torah-getrouwe Joden, dan is het aannemelijk dat "die onder de wet zijn" kan verwijzen naar Joden met een engere of striktere uitleg van de Torah - mogelijk de Farizeeën. Paulus zegt dat de Farizeeën "de meest nauwgezette richting is binnen onze godsdienst" (Handelingen 26:5). En zoals eerder opgemerkt, weten we dat de Farizeeën bekend stonden om hun striktere normen van rituele reinheid bij de tafelgemeenschap (Mattheüs 15:2; Markus 7:2). Nogmaals, de Schrift noemt deze strengere normen de "overlevering van de ouden". Zoals David Rudolph schrijft:

De Farizeeën hadden striktere interpretaties van de Torah die de persoonlijke vrijheid beperkten en vanzelfsprekend een zwaardere last legden op het individu. De polemische beschrijving "onder de wet" kan de subtiele nuance hebben uitgedrukt, "onder de zware lasten [van de wet], moeilijk te dragen".

-David J. Rudolph, *A Jew to the Jews: Jewish Contours of Pauline Flexibility in 1 Korinthe 9:19–23*, 2nd Ed. (Eugene, OR: Pickwick Publications, 2016), blz 201

Als deze interpretatie juist is, wat bedoelde Paulus dan toen hij zei dat *hij* niet "onder de wet" was? Heel eenvoudig, Paulus hield zich persoonlijk niet aan de strikte Farizeïsche halacha of de tradities van de tafelgemeenschap. Zoals we lezen in Romeinen, beschouwde Paulus het Bijbels reine vlees, dat op de heidense markt was gekocht, niet als *koinos*, dat wil zeggen gewoon (Romeinen 14:14). Dat deden de Farizeeën wel. Maar Paulus onderwees wel dat ze zich aan deze strikte regels, met betrekking tot het vlees van de markt, moesten houden bij de omgang met degenen die zich er wel aan houden. Hij zei: "[Het is goed om geen vlees te eten, geen wijn te drinken en niets te doen ... hij struikelt](#)" (Romeinen 14:21). Met andere woorden, tijdens de tafelgemeenschap paste Paulus zich aan voor "degenen onder de wet" om geen obstakel te vormen voor de Evangelie-verkondiging. Maar persoonlijk leefde hijzelf niet volgens hun strikte normen en tradities (Romeinen 14:14; 1 Korinthe 8:8). Deze optie lijkt goed te passen in de algemene context van 1 Korinthe.

De tweede mogelijkheid om de term "onder de wet" te begrijpen, is dat het verwijst naar Joden die Jesjoea niet als Messias beleden en dus onder de straf waren die de Wet oplegt voor zonde. Dit geeft ook een redelijke verklaring voor de kwalificatie die Paulus uitspreekt dat *hij* persoonlijk niet onder de wet staat. Deze betekenis van de term komt beter overeen met wat deze term elders in Romeinen en Galaten. overbrengt

In beide gevallen heeft Paulus nauw contact met "degenen die onder de wet staan" tijdens de tafelbijeekomst, maar hij beschouwt zichzelf niet "onder de wet".

We gaan verder:

1 Korinthe 9:21

[Voor hen die zonder de Wet zijn, ben ik geworden als zonder de Wet - hoewel niet zonder de Wet van God, want ik sta onder de Wet van Christus - om hen te winnen die zonder de Wet zijn.](#)

Wie zijn "[degenen zonder de Wet](#)"? Deze uitdrukking verwijst waarschijnlijk naar de heidenen. We weten vrij zeker dat dit het geval is, omdat het hoofdpunt dat Paulus, in 1 Korinthe 9:19-23 aanhaalt, wordt samengevat en geherformuleerd in 1 Korinthe 10:32-33, waar hij specifiek de "Grieken" benoemt:

1 Korinthe 10:32-33

[Geef geen aanstoot, niet aan de Joden en de Grieken, en ook niet aan de gemeente van God, zoals ik ook in alles allen behaag, door niet mijn eigen voordeel te zoeken, maar dat van velen, opdat zij behouden worden.](#)

Maar waarom gebruikt Paulus de uitdrukking "[hen die zonder de Wet zijn](#)" in plaats van gewoon "heidenen" of "Grieken" te zeggen? De meest waarschijnlijke reden is dat hij wilde benadrukken dat deze specifieke heidenen "wetteloos" zijn, dat wil zeggen zondaars. Net zoals Jesjoea at met zondaars en belastinginners, een daad die de Farizeeën schandalig vonden (Lukas 5:29-30), deed Paulus hetzelfde om degenen die "zonder de Wet" waren te dienen.

Maar op welke manier paste Paulus zich aan bij de tafelgemeenschap in een wetteloos heidens huishouden? Zoals het volgende hoofdstuk suggereert, betekent dit dat Paulus bereid was om vlees te eten dat werd verkocht op de markt, wat zijn gastheer hem ook voorschotelde, zonder navraag te doen "op grond van zijn geweten", tenzij hem duidelijk werd meegedeeld dat het vlees als offer had gediend:

1 Korinthe 10:25-28

Eet alles wat in de vleeshal verkocht wordt, zonder naar iets navraag te doen omwille van het geweten. Van de Heere immers is de aarde en haar volheid. En als iemand van de ongelovigen u uitnodigt, en u wilt naar hem toe gaan, eet dan alles wat u wordt voorgezet, zonder naar iets navraag te doen omwille van het geweten. Indien echter iemand tegen u zegt: Dat is een afgodenoffer, eet het dan niet, omwille van hem die u dat te kennen gaf en omwille van het geweten.

Heeft Paulus de Torah overtreden doordat hij at met mensen die zonder de Wet zijn? Helemaal niet. Eigenlijk, met de gedachte dat sommigen hem misschien verkeerd begrepen toen hij zei dat hij zonder de Wet was, nuanceert Paulus zijn verklaring door te zeggen dat *hij niet* "zonder de Wet van God ..." wandelde. Het is dus onwaarschijnlijk dat Paulus de Wet overtrad toen hij werd "als iemand zonder de Wet". In tegenstelling tot wat sommige Joodse groeperingen destijds dachten (Handelingen 11:3), was het geen overtreding van de Wet van God als je met ongelovigen at.

Heeft Paulus onrein vlees gegeten toen hij omging met de heidenen? Dat is onwaarschijnlijk. Nogmaals, Paulus geeft heel expliciet aan dat hij niet zonder de Wet van God wandelde (1 Korinthe 9:21), en de Wet van God verbiedt het eten van onreine dieren. Op basis van wat Paulus bevestigt over de Torah (1 Korinthe 9:8-12, 21), kan vrij zeker worden aangenomen dat Paulus geen vlees zou eten dat volgens de Bijbelse normen onrein zou zijn. Maar hij vond het geen probleem om vlees te eten dat volgens de normen van sommige strengere Joden als *koinos* werd beschouwd. Nogmaals, meer hierover is te vinden in onze studie: "**Meningsverschillen (Romeinen 14)**".

Daarnaast heeft David Rudolph enkele opmerkelijke opmerkingen:

Het voorbeeld dat wordt gegeven in 1 Kor 10:25-30 suggereert dat Paulus bereid was om voedsel te eten dat werd verkocht op de vleesmarkt, zonder daarmee in gewetensbezwaar te komen, zolang de herkomst van het voedsel niet bekend was. Hij paste zich op deze manier aan onder de heidenen, ter wille van het Evangelie ... er is geen reden om aan te nemen dat deze "niet navragen"-benadering van Paulus, om zich zo aan te passen, in strijd was met de Torah of dat het zijn onverschilligheid zou aangeven aangaande de Joodse voedselinstructies. Het is veel waarschijnlijker dat Paulus van mening was dat zijn daden binnen de grenzen vielen van het naleven van de Torah. We geven toe dat de striktere Joden de mildere halacha van Paulus waarschijnlijk hebben verworpen. Maar het opnemen van de heidenen in het volk van God, de aanwezigheid van de Joden in de Diaspora, die met heidenen aten binnen de vastgelegde contouren van de Joodse flexibiliteit, en de halacha van de omgang van Christus met de zondaars zouden Paulus volop in de gelegenheid hebben gesteld om zijn eigen voedselgewoontes aan te passen en die binnen de parameters van het naleven van de Torah te beschouwen. Anders gezegd, in plaats van onverschillig te staan tegenover de Bijbelse voedselinstructies, was Paulus in staat om zich aan te passen aan de verschillende tafelgenootschappen en die binnen de Bijbelse grenzen en uitdrukking van de halachische flexibiliteit te houden, overeenkomstig het voorbeeld hoe Jezus Zich aanpaste.

- David J. Rudolph, *A Jew to the Jews: Jewish Contours of Pauline Flexibility in 1 Korinthe 9:19–23*, 2nd Ed. (Eugene, OR: Pickwick Publications, 2016), blz 206

Nu we naar de context hebben gekeken, kunnen we beter begrijpen wat Paulus bedoelt als hij zegt dat hij "onder de Wet van Christus" is (ἔννομος Χριστοῦ). Sommigen beweren dat de Wet van Christus hier anders is dan de Torah. Maar dat is onwaarschijnlijk. In hetzelfde vers stelt Paulus de Wet van Christus gelijk aan de Wet van God:

1 Korinthe 9:21

Voor hen die zonder de wet zijn, ben ik geworden als zonder de wet – **hoewel niet zonder de Wet van God, want ik sta onder de Wet van Christus** – om hen te winnen die zonder de Wet zijn.

Waarom is dit belangrijk? Omdat het lexicale bewijs duidelijk aantoonst dat de Wet van God verwijst naar de Torah. Paulus gebruikt de uitdrukking "Wet van God" twee keer in Romeinen (7:22, 25), en de meeste geleerden zijn het erover eens dat er in beide gevallen naar de Torah wordt verwezen.

(Zie Thomas R. Shreiner, *Romeinen* (Grand Rapids, MI: Baker, 1998), blz 375-376; James D. G. Dunn, *Romeinen 1-8* (Dallas: Word, 1988), blz 393; Douglas Moo, *Romeinen* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2018), blz 461.)

Deze wetenschappelijke consensus is niet verwonderlijk gezien het feit dat de Wet van God duidelijk verwijst naar de Wet van Mozes in de Septuaginta - de Griekse vertaling van het Oude Testament - en de apocriefe geschriften.

(LXX Jozua 24:26; Ezra 7:12, 14, 21, 25; Nehemia 8:8, 18; 10:29, 30; Psalm 36:31; Jesaja 30:9; Hosea 4:6; Sirach 41:8; Baruch 4:12; 1 Esdras 8:19, 21, 23-24; 3 Makkabeeën 7:10, 12; 2 Esdras 7:20; 4 Makkabeeën 13:22).

Bovendien verwijst Josephus verschillende keren naar de Torah als de Wet van God.

(Josephus, *Antiquities* 11.121, 124, 130).

In het licht van hoe de "Wet van God" op vele andere plaatsen wordt gedefinieerd, is het hoogst onwaarschijnlijk dat Paulus iets anders bedoelt dan de Torah wanneer hij het heeft over de "Wet van God".

Dus Paulus zegt dat hij niet buiten de Wet van God is omgegaan bij het bedienen van degenen die "zonder de Wet" waren - dat wil zeggen, Paulus bleef leven in overeenstemming met de Torah, onder de Wet van Christus. Hoe wijzigt de uitdrukking "de Wet van Christus" de Wet van God, de Torah, in dit vers?

We hebben betoogd dat de "Wet van Christus" in Galaten 6:2 verwijst naar hoe Christus de Torah interpreteert, gebaseerd op de liefde voor God en elkaar. Het lijkt erop dat een dergelijke interpretatie van de Wet van Christus ook hier geldt. Christus legde de nadruk op de liefde bij Zijn gehoorzaamheid aan de Torah. Hij at met zondaars om hen te dienen. In overeenstemming met de Wet van Christus – dat wil zeggen hoe Christus de Torah interpreteert en toepast - volgt Paulus het voorbeeld van Christus door met zondaars te eten. Zoals Rudolph schrijft:

Contextueel gezien lijkt het gebruik van Paulus van ἔννομος Χριστοῦ ("onder de Wet van Christus"), in 1 Kor 9:21b, de Wet van Mozes in de hand van Christus weer te geven, zoals wordt herhaald in de omgang van Christus met zondaars.

D-David J. Rudolph, *A Jew to the Jews: Jewish Contours of Pauline Flexibility in 1 Korinthe 9:19–23*, 2nd Ed. (Eugene, OR: Pickwick Publications, 2016), blz 170

Laten we verdergaan:

1 Korinthe 9:22-23

Ik ben voor de zwakken geworden als een zwakke, om de zwakken te winnen. Voor allen ben ik alles geworden, om in ieder geval enigen te behouden. En dit doe ik ter wille van het Evangelie, opdat ik daarvan ook zelf deelgenoot zou worden.

De "zwakke" in dit vers verwijst waarschijnlijk naar degenen die struikelden over bepaalde voedingsmiddelen, die de Torah toestaat, omdat ze bezorgd zijn over de rituele zuiverheid (1 Korinthe 8:7-10; Romeinen 14:2). Nogmaals, Paulus past zich bij deze groep aan door bepaalde voedingsmiddelen te vermijden waardoor anderen zouden kunnen struikelen. Zoals Rudolph schrijft:

Paulus werd ook zwak voor de zwakken door zich aan te passen aan de gevoeligheden van de gelovigen in Jezus, voor wie bepaalde voedingsmiddelen een struikelblok was (1 Kor 8:7-10). Paulus beschrijft dit scenario in 1 Korinthe 8:13, "Daarom, als het voedsel mijn broeder doet struikelen, dan zal ik in eeuwigheid geen vlees meer eten, opdat ik mijn broeder geen oorzaak geef tot struikelen". De zorg van Paulus om de zwakken niet te laten "struikelen" (een ethiek die geworteld is in de Torah, de Profeten en de traditie van Jezus) ging verder dan zijn beleid om binnen de Bijbelse grenzen het voedsel te eten wat hem werd voorgezet.

-David J. Rudolph, *A Jew to the Jews: Jewish Contours of Pauline Flexibility in 1 Korinthe 9:19–23*, 2nd Ed. (Eugene, OR: Pickwick Publications, 2016), blz 208

Nogmaals, de motivatie van Paulus om dergelijke aanpassingen te doen was om te voorkomen dat er onnodige obstakels werden opgeworpen tussen een persoon en het Evangelie. Paulus werd "alles voor allen", dat wil zeggen, hij genoot van het samen aan tafel gaan met iedereen. Hij deed dit allemaal "ter wille van het Evangelie", opdat hij met iedereen de zegeningen van de Messias kon delen.

Dus we zien dat de "Wet van Christus" in Galaten 6:2 niet kan verwijzen naar een nieuwe wet in het Nieuwe Testament die de Torah vervangt. Een dergelijke interpretatie zou volledig in strijd zijn met de Nieuwtestamentische leer, die de voortdurende geldigheid van de Torah bevestigt. De Wet van Christus kan ook niet worden opgevat als simpelweg het gebod om "lief te hebben", want als je de "liefde" uit de Bijbelse context haalt, maak je de term zinloos. Volgens de context van Galaten verwijst de Wet van Christus naar de interpretatie die Christus geeft aan de Torah, die gebaseerd is op liefde voor God en elkaar. Deze definitie van "Wet van Christus" komt overeen met de andere vermelding van deze uitdrukking in 1 Korinthe 9:21. Paulus stelt de Wet van Christus gelijk aan de Wet van God, de Torah. Dit in de context van hoe hij de verschillende groepen tegemoet treedt met betrekking tot de tafelgemeenschap. Paulus leeft onder de Wet van Christus - dat wil zeggen, de interpretatie van Christus en de toepassing van de Torah - door met zondaars te eten, naar het voorbeeld van Christus.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website: www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)